

Arne Jensen (S):

Forhandlingerne om det foreliggende lovforslag bør dreje sig om, hvordan vi forbedrer forholdene for den store gruppe af mennesker, der kan lide at fiske i deres fritid. Det drejer sig også om at gøre vore vandløb til rigtige vandløb igen med miljø og fisk som udgangspunkt for en aktiv fritidsudfoldelse.

Men først lidt forhistorie og nogle faktiske kendsgerninger som udgangspunkt.

Den forrige fiskeriminister, hr. Henning Grove, foreslog i lovforslag nr. L 59 en afgift på fritidsfiskeri, altså et fisketegn for denne gruppe. Undervejs i udvalgsarbejdet blev ministerens forslag sammenkædet med det radikale forslag om et fisketegn. Vi tilkendegav, at vi fandt det svært at pålægge en enkelt gruppe at betale for adgang til rekreativt fiskeri, og under udvalgsarbejdet var der enighed om, at organisationerne skulle inddrages i arbejdet for en samlet løsning for både fritidsfiskere og sportsfiskere, og som en midlertidig løsning afsatte vi 10 mill. kr. over finansloven til udsætning, forøgelse og op-hjælpning af fiskebestande.

Det var forhistorien, og så langt, så godt. Det forslag, som fiskeriministeren har fremsat, imødekommer for os at se ikke de intentioner, der var lagt op til. Forudsætningerne var et overskueligt og forståeligt system i lighed med den norske ordning – et system, som på én gang skaffer midler til udsætninger uafhængigt af statskassen og skulle være enkelt at administrere. Ministeren foreslår nu nogle a-, b- og c-licenser. Det forekommer indviklet, og man kan fristes til at spørge, hvornår ministeren går videre i alfabetet for at gøre det endnu mere indviklet.

Det foreliggende forslag har karakter af en forbudslovgivning frem for et tilbud, og vi har svært ved at se, at dette lovforslag har nogen relation til de pæne ministerbemærkninger ved førstebehandlingen af det radikale forslag, som blev fremsat af den daværende minister, hr. Henning Grove, den 15. november 1985, hvor hr. Henning Grove erklærede sig enig i hvert fald i intentionerne i forslaget.

Kontrolsystemet i forslaget virker overvældende, og kontrollen skal jo også ifølge forslaget betales af sports- og fritidsfiskernes egne midler. Det er urimeligt. En billigere og

bedre løsning ville være at give foreningernes opsynsmænd større beføjelser, bl.a. med kompetence i fredningsområderne, og den kontrol udføres jo i øvrigt uden udgift for det offentlige.

Jeg må minde om, at en af de bestemmelser, alle var enige om sidste år, var, at man skulle afskaffe mærkeordningen. Den mærkeordning er stadig gældende, og jeg vil bede ministeren forklare baggrunden for dette, og om vi kan forvente, at mærkeordningen snart afskaffes.

Det primære mål er og må være, at vi får flere fisk i vore vande, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, hvordan det kan forekomme, at der af de 10 mill. kr., som blev afsat for 1987, kun er anvendt 5 mill. kr. til egentlige udsætninger, og om de resterende 5 mill. kr. i øvrigt er gået til administration.

Vi er fortsat indstillet på at gennemføre en licensordning, forudsat at den ikke æder sig selv op i administration. Det afgørende for os er som sagt udsætninger, og man må vel erkende, at det forslag, fiskeriministeren har fremsat, nærmest fremtræder som en form for drilleri og som en demonstration. Det fremgår også med al tydelighed af de udtalelser, både statsministeren og fiskeriministeren er fremkommet med om deres eget forslag.

Udgangspunktet for os har som nævnt været at få udarbejdet et forslag i samarbejde med de implicerede organisationer. Jeg ved, de har været inddraget, men mig bekendt har samtlige organisationer undsagt dette forslag, og det kan jeg godt forstå.

Vi havde i hvert fald sidste år i Socialdemokratiet tiltro til, at vi med den rammelovgivning, som blev resultatet, kunne befordre et samarbejde mellem ministeren og organisationerne gennem det udvalg, som blev nedsat. Det har åbenbart været umuligt, men om det er ministeren eller de berørte parter, der har blokeret samarbejdet, skal jeg lade være usagt.

For mig at se er der nu kun to muligheder åbne, hvis det skal lykkes at finde en varig løsning. Den ene ville være, at udvalgsarbejdet her i Folketinget afgørende ændrer det foreliggende forslag. En anden mulighed kunne måske være at finde en løsning i retning af et krone-til-krone-princip, som vi kender det fra nogle af de kommunale områder, og i givet fald skulle det princip gælde